

فرمان

عشق به طبیعت را از پدر آموختم

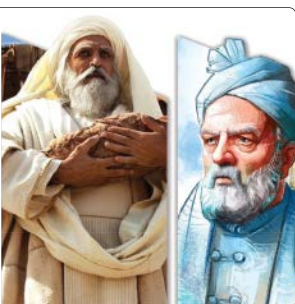
گیتی خامنه که خاطرات بسیاری برای بچه‌های دهه ۶۰ ساخته، از دغدغه‌های محیط زیستی اش می‌گوید

صفحات ۸ و ۹

سینما در ستایش پدر

به مناسبت ولادت حضرت علی^(ع) حضور شخصیت‌های تاریخی را که هریک الگویی برای جامعه امروز هستند، بررسی کرده‌ایم

۱۰

مهر مولا در نوای سید جعفر

در گفت‌وگو با فرزند مداح خوش الحان، مرحوم حاج سید جعفر ماه رخسار، عشق او به خاندان اهل بیت^(ع) را بررسی کردیم

۱۱

روزگار شیرین من و بابا

از چهره‌های رادیویی و تلویزیونی درباره حس و حال شان با خاطرات پدر پرسیدیم

۷۰۶

نگاه

نمونه کامل انسانیت

امجدرضا آقامیری
پژوهشگر دینی

انسانیت و معنویت با تمام ابعاد وجودی آن در وجود ایشان تجلی داشت و بعد از پیامبر اکرم (ص) کسی این مقدار از اوصاف پسندیده را در خود جمع نکرده بود.

برای وجود مبارک امام علی (ع) اوصاف زیادی مثل مروت، کرامت، مردانگی، شجاعت و شرافت و ... را برمی‌شمارند اما آن چه این روزها درباره ابعاد شخصیتی ایشان برجسته می‌شود اوج بروز عواطف انسانی است.

همچنان که در تاریخ نقل شده امیرمومنان حتی تحمل خلخال درآوردن از پای یک زن یهودی را که در پرتو حکومت اسلامی زندگی می‌کرد، برنمی‌تابید و می‌فرمود اگر انسان به دلیل این ماجرا دق کند، حق دارد.

امروز شاهدیم کودکان غزه به عنوان کسانی که در پیرامون حکومت‌هایی به اسم اسلام زندگی می‌کنند به خاک و خون کشیده می‌شوند. تردیدی نیست که اگر امیرمومنان در شرایط کنونی ما حیات داشتند حتما عنوان می‌کردند که اگر انسان از این مصیب جان دهد، حق دارد.

امام علی (ع) یاور مظلومان و دستگیر بی‌پناهان و بیچارگان بود و علیه مستکبران جهاد می‌کرد و اگر امام در زمان ما زندگی می‌کرد همان روش را در پیش می‌گرفت و به دفاع از مظلومانی از زنان، مردان، کودکان و نوجوانانی می‌پرداخت که در فلسطین، لبنان، یمن و ... مصائب بسیاری را تحمل می‌کنند.

امیرمومنان در اوج احساس و عواطف انسانی بود و در عین حال بهترین کلام را به بهترین شیوه بیان می‌کرد و روش زندگی را به انسان‌ها آموزش می‌داد. ایشان در تمام لحظات زندگی به یاد خدا بودند و توصیفات این نمونه کامل انسانیت از حیات، زندگی و حتی مرگ در خطبه‌های نهج البلاغه برای انسان امروزی بسیار راهگشاست. از نظر ایشان سركارت موت به مثابه بینایی پیش از مرگ است که در او پسین لحظات زندگی سراغ انسان می‌آید و آنجاست که کسی که چنین حالتی را تجربه می‌کند حسرت کارهای نکرده و اعمال از دست رفته می‌خورد و این نکته درس‌آموزی است که از امام علی (ع) به ما رسیده و باید به این نکته توجه کنیم در تمام حالات و رفتارهای خود متوجه اعمال و رفتارمان باشیم.

روش برخورد ایشان با دشمن هم از دیگر نکات پندآموز زندگی است. در تاریخ آمده که امیرمومنان در جنگ صفین اگرچه برای مقابله با دشمن مهیا می‌شدند اما حتی از آب‌رسانی به اسبان اردوگاه خصم هم غافل نبودند.

این ویژگی هاست که امام علی (ع) را بعد از پیامبر اعظم (ص) به عنوان والاترین انسان هستی و الگویی تام و تمام برای کل بشریت معرفی می‌کند.

دوشنبه نوشته‌ها

مهربانی هیأت انتخاب، کار دست جشنواره داد؟!!

اگر چنین باشد که از فعوای برخی روایت‌ها استنباط می‌شود، یعنی این عقب‌گرد محافظه‌کارانه برای رونق و پر سروصدایی جشنواره بوده است، باز هم توجیه‌کننده افزایش عرض و طول بخش مسابقه نیست، بلکه می‌شد و می‌شود، بخش‌های فرعی، از جمله مرور و خارج از مسابقه را هر قدر می‌خواستند چاق و چله کنند اما تسری این مهم به بخش مسابقه و کاستن از عمق آن، چیزی جز کاهش اعتبار و وزن بخش مسابقه نیست. وضعیتی که بی‌تردید نتایج غلط و ضدتخصصی آن قابل پیش‌بینی است.

سیاست‌های گذشته‌ای که در تلاش بود تا جشن خانه سینما را تخصصی و جشنواره فجر را به جشن دهه فجر تبدیل کند، دارد به مقاصد خود نزدیک می‌شود تا به تدریج خرج و مایه‌های سینمای جدی و جاندار را از فجر بگیرد. یعنی از همان ابتدای تغییر و تحولات مدیریتی و خصوصا معلوم شدن شورای سیاست‌گذاری از یک طیف فکری و سپس چین ترکیب هیأت انتخابی «مهربان» به جای «متخصص» چراغ سبز برپایی جشنواره‌ای شلوغ، خسته‌کننده و ایضا شلخته برای همه را روشن کردند.

جشنواره ندانند اما امسال جشنواره به تمام تجربه‌های قبلی و راه طی‌شده پشت‌پا زده و بخش مسابقه را تقریباً با ۴۰ فیلم بسته‌اند، یعنی نیمی از فیلم‌های متقاضی حضور در جشنواره را وارد رقابت کرده‌اند! خسته نباشند! که مطابق برخی شنیده‌های درست، تعدادی از این لیست را هم فیلم‌های ویدئویی تشکیل می‌دهد. آیا به‌زعم آقایان اعتراض و مخالف‌خوانی کاهش یافته است؟ خبر. اتفاقاً چنانچه شاهدیم بیشتر از سال‌های گذشته شده است. حق هم دارند! فیلمسازي که می‌بیند این همه فیلم ضعیف را وارد جشنواره کرده‌اند از خود و بقیه می‌پرسد پس چرا من نیستم، شما که درها را باز کردید تا حد این‌که فیلم‌های ویدئویی را ساپورت کردید و پروسه تغییر مجوزش را به سینمایی هم کلید زدید، شاید به سرانجام رسانده‌اید، چرا من و بقیه نباشیم. واقعاً هم پرسش جدی است، چرا به‌سیاق گذشته‌های دور جشنواره، نباید همه آثار وارد جشنواره شوند و سپس بتوانند مجوز اکران عمومی بگیرند. حالا که قرار شده جشنواره به دوران کودکی‌اش و زمان لیلی‌بازی برگردد، خب تمام‌وکمال مبادرت به این کار می‌کردید.

البته در دوره‌های تخصصی شدن جشنواره هم کسی با بخش‌های جنبی از جمله خارج از مسابقه مخالفتی نداشت، کما این‌که فستیوال‌های مؤثرو قدیمی جهان هم در کنار بخش اصلی دارای چند بخش فرعی هستند اما هیچ‌یک از آنها طی تمام دوره‌های برگزاری نیامده‌اند بخش مسابقه را چاق کنند و همواره با عدد مشخصی ادامه داده‌اند.

درحالی که اینجا و این دوره، آقایان بخش مسابقه را ولنگ و وا کرده‌اند تا فعل «رضایت همه» را صرف کرده باشند اما چرا؟ چنین به نظر می‌رسد که

هر پدیده‌ای اگر

دست‌خوش تغییر و تحول

نشود، می‌گردد مانند آب راکد و بی‌تکانه. بو

می‌گیرد و عملاً و علناً از حیز انتفاع می‌افتد، بنابراین واکنش نسبت به

تغییرات، معمولاً مثبت است ولی هر تغییری هم قابل دفاع نیست، بعضی

اتفاقات و برخی تلاش‌ها برای تغییر، عقب‌مانده، مذموم و از نوعی محافظه‌کاری

و فقدان خلاقیت و بی‌انگیزگی برای نایستادن پای اصول ناشی می‌شود. شاید

برای خیلی‌ها تغییرات ساختاری و رویکردهای مختلف جشنواره فیلم فجر

چیز عجیبی نباشد، چون‌که نسبت به وجود تغییرات همه شرطی شده‌اند اما

این‌که تغییرات منجر به عقب‌گرد باشد و کسی واکنش جدی نشان ندهد، عادی نیست. انگار همه سیر شده‌اند، یخ زده‌اند

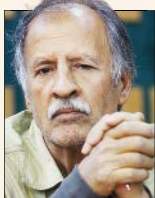
و برخی هم سردگریبان بی‌تفاوت از کنار همه چیز می‌گذرند.

«سری را که درد نمی‌کند، دستمال نمی‌بندند»، هنوز فراموش نکرده‌ایم

که دوره‌های متعددی بحث جشن با جشنواره بودن فجر داغ بود ولی به‌تدریج

به سمت تخصصی شدن پیش رفت تا نهایتاً همه (به دنبال نقدهای جدی به بازبودن در بخش مسابقه) به گزاره

تثبیت شده جهانی، یعنی ۲۲ فیلم رسیدند؛ وضعیتی که جشنواره را از حالت فرسایشی نجات داد. بی‌تردید تلاش

محمد تقی فهمی
منتقد سینما

یادداشت

پناه مظلومان

امجدحسن زورق
نویسنده و محقق

سالروز ولادت امام علی بن ابیطالب (ع) ما را به یاد آن شعارهایی می‌اندازد که امام علی در راه دفاع از آنها جان سپرد. نخستین شعاری که امام در راه آن کوشید و در راه آن تا بذل جان پیش رفت، شعار دفاع از حقوق سیاسی همه گروه‌های اجتماعی به‌ویژه مستضعفین بود.

پس از رحلت پیامبر (ص)، اشراف قریش نظام سیاسی مدینه را که نظام سیاسی امامت بود و در آن مردم آگاهانه و آزادانه از پیشروترین عضو جامعه در راه خدا پیروی کرده و با هدایت او مسیر شکوفایی وجودی و توسعه را طی می‌کردند، تبدیل به نظام سیاسی خلافت کردند که به‌موجب آن حکومت حق انحصاری قریش بود. اعتراض حضرت فاطمه (ع) به قریش به همین دلیل صورت گرفت و ایشان با وصیت سیاسی‌ای که در مورد اختفای قبرش نمود کوشید این اعتراض را به‌گوش نسل‌های آینده تا روزی که نظام سیاسی امامت مجدداً در جهان اقامه شود، برساند. امام علی (ع) با احیای نظام سیاسی امامت تلاش کرد از حقوق سیاسی و اجتماعی مستضعفین دفاع کند و آنها را مجدداً در رأس همه چرخه‌های تصمیم‌سازی‌های سیاسی و اجتماعی قرار دهد.

دومین اقدام مهم امام علی (ع) دفاع از حق آزادی بیان برای تمام افراد جامعه بود، به‌صورتی که خوارج در مسجد کوفه آزادانه نه‌فقط نظر خود را بیان می‌کردند که حتی به امام علی (ع) اعتراض و حتی توهین می‌نمودند و در همان حال مطمئن بودند حقوقی که از بیت‌المال می‌گرفتند، قطع نخواهد شد. سومین اقدام بزرگ امام علی (ع) برقراری عدالت به‌معنی مساوات در جامعه بود، به‌گونه‌ای که وقتی بیت‌المال را بین مردم تقسیم کرد، سهم خودش و غلامش با هم برابر شد. کدام‌یک از ما چنین سطحی از عدالت را تاب می‌آوریم؟ آیا این عدالت را کسانی که در رانت‌خواری و دریافت حقوق‌های نجومی و پاداش‌های فرانجومی سابقه و به آنها علاقه دارند، تحمل می‌کنند؟ هرگز! چشم روزگار کجا و کی می‌تواند به آسانی شاهد تولد یک علی‌ابیطالب (ع) دیگر باشد، هرچند که ما امروز بیش از همیشه به وجود او محتاجیم؟